

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **NEWPORT PARK ONE, a.s.**, se sídlem v Brně-Starém Brně, Hybešova 726/42, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, Jeremenkova 40a, za účasti Kaufland Česká republika v.o.s., se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2013 č.j. KUOK 86856/2013, ve věci stavebního povolení a povolení k nakládáním s vodami,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 7.10.2013 č.j. KUOK 86856/2013 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného 7.10.2013 č.j. KUOK 86856/2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku I rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 2.7.2013 č.j. SMOI/ŽP/55/10/2013/Hu a v této části bylo rozhodnutí potvrzeno a dále bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výroku II – V téhož prvostupňového rozhodnutí jako nepřipustné. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 2.7.2013 bylo vydáno stavební povolení k provedení stavby vodního díla „Rozšíření distribučního centra Kaufland Olomouc V. etapa – vodní díla“ (dále jen stavba) (výrok I) a jednak bylo rozhodnuto o povolení k nakládání s pozemními vodami v rámci realizace stavby (výrok II) a o povolení k nakládání s povrchovými vodami – k vsakování dešťových vod ze střechy a z objízdne komunikace skladu (výrok III), o povolení k nakládání s povrchovými vodami – vypouštění dešťových vod ze stavby (výrok IV) a o povolení k nakládání s povrchovými vodami – akumulace v retenční nádrži a vsakovacím zařízení v rámci stavby (výrok V).

V podané žalobě žalobce uvedl, že je vlastníkem pozemku parc. č. 1846/9 v k.ú. Holice u Olomouce (dále jen pozemek žalobce), na němž již po dobu více než 4 let provádí investiční přípravu a realizaci záměru komerčního areálu „START CENTRUM“. V souvislosti s tím byla vydána řada správních rozhodnutí o umístění staveb a územních souhlasů. Jejich výčet žalobce uvedl na str. 3 žaloby. Tyto záměry a investice žalobce jsou ohroženy vlivem stavby, která je předmětem napadeného rozhodnutí. Nesprávnost a nedostatečnost řešení vodních děl a souvisejícího povolení k nakládání s vodami znamená přímý zásah do sousedícího pozemku žalobce rozlivem nedostatečně odvedených dešťových vod ze sousedních staveb a ploch, což představuje jeho podmáčení a znehodnocení. Změna ustálené hladiny spodní vody pod částí tohoto pozemku způsobená povoleným masivním čerpáním těchto vod při provádění sousedních staveb pak znamená také změnu v poměrech zakládání a provádění staveb na pozemku žalobce a zvýšení investičních nákladů s tím spojených. Žalobce v další části žaloby vznesl tyto žalobní body:

- 1) Žalobcova práva byla zkrácena tím, že mu bylo upřeno účastenství v řízení o povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní řízení bylo vedeno společně pro vodní stavby i pro nakládání s vodami. Žalobce v jeho průběhu podal konkrétní písemné námitky a uvedl dotčení svých práv a zájmů, čímž nárokoval své účastenství a považoval se za účastníka celého vodoprávního řízení, tj. nejen stavebního řízení, ale i řízení o vydání povolení k nakládání s vodami. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení jednal s žalobcem jako účastníkem a o námitkách žalobce také v prvostupňovém rozhodnutí částečně rozhodoval. Nikdy nevydal usnesení o tom, že žalobce není účastníkem daného řízení. Žalobce měl proto za to, že o jeho účastenství v celém vodoprávním řízení není žádných pochyb. Žalovaný naopak rozhodl v napadeném rozhodnutí, že žalobce účastníkem této části správního řízení není, aniž by to jakkoli odůvodnil. Proto také označil odvolání

žalobce do části děleného výroku II – V jako nepřipustné, přičemž výslovně uvedl, že není povinen se zabývat námitkami odvolatele, jenž není účastníkem řízení. Žalobce namítl, že postupem žalovaného došlo k porušení ust. § 9 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v platném znění (dále jen vodní zákon), když podle tohoto ustanovení vůbec nepostupoval. Žalovaný měl povinnost dle tohoto ustanovení i v případě, že považoval část odvolání proti povolení k nakládání s vodami za nepřipustnou, nejprve toto odvolání zamítnout s řádným odůvodněním, zejména toho, proč žalobci nebylo přiznáno účastenství v daném řízení, a v dalším odvolacím řízení ohledně odvolání proti povolení staveb měl pokračovat až po nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti povolení k nakládání s vodami. Žalovaný měl posoudit také to, proč nebylo vydáno žádné usnesení podle ust. § 28 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), kterým by bylo rozhodnuto, že žalobce účastníkem vodoprávního řízení není. Nic z toho se však nestalo a podle žalobce došlo k nezákonnému úřednímu postupu žalovaného a ke krácení práv žalobce. Dále žalobce namítl, že podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu se žalobce měl podanými odvolacími námitkami v každém případě zabývat, což neučinil. V otázce posouzení účastenství v řízení pak žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17.5.2012 č.j. 22A 61/2010-48 a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 17.12.2008 č.j. 1 As 80/2008-68.

- 2) V další části žaloby (body 2. – 5.) žalobce formuloval žalobní body směřující proti rozhodnutí ve věci stavebního povolení a způsobu, jakým se správní orgány vyrovnaly s jeho námitkami.
- 3) V další části žaloby žalobce namítl, že žalovaný zkrátil jeho práva při odvolacím řízení tím, že mu neumožnil seznámit se před vydáním rozhodnutí se všemi řádnými podklady spisu (ust. § 36 odst. 3 správního řádu). Žalobce totiž při seznámení se s podklady rozhodnutí zjistil, že ve správním spise se nacházejí listiny, které jsou jeho součástí a přitom nejsou podepsány žádnou vyřizující osobou ani označeny razítky správních orgánů, což žalobce považuje za nesprávné a vznesl v tomto směru námitku, s níž se žalovaný vypořádal tak, že se jedná o dokumenty, které slouží pouze pro vnitřní potřebu žalovaného a není proto nutné je opatřovat razítkem a podpisem. Žalobce má za to, že taková možnost není správním řádem upravena a má za to, že mu byly v odvolacím řízení předloženy neúplné podklady a listiny spisu a bylo mu tedy odňato právo se řádně seznámit s podklady rozhodnutí.
- 4) Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů vyjádřené v ust. § 2 odst. 2 správního řádu a zneužil svého úředního vrchnostenského postavení a pravomocí k poškození dobrého jména žalobce, když v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 10 dole uvedl: *„Dle názoru KÚOK tímto odvolatel zneužívá možnosti, které mu správní řád poskytuje při ochraně svých práv a úmyslně ztěžuje průběh vodoprávního řízení a jeho chování vůči žadateli již lze označit jako šikanózní. Námitky odvolatele se vesměs stále opakují bez jakýchkoliv konstruktivních návrhů řešení dané situace“*. Podle žalobce žalovaný nemá právo hodnotit chování či jednání žalobce v průběhu správního řízení a už vůbec ne s citovanými závěry. Taková věc nemá ve správním rozhodnutí co pohledávat a žalobce tuto skutečnost považuje za hrubé porušení základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 odst. 2 a 3 správního řádu svědčících spíše o nadstandardním vztahu žalovaného ke stavebníkovi, když se ztotožnil s názorem zástupce stavebníka prezentovaným v písemném vyjádření ze dne 24.7.2013 k odvolání žalobce.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k otázce účastenství žalobce, že účastníci řízení o vydání povolení k nakládání s vodami jsou stanoveni obecně ve správním řádu a v ust. § 115 vodního zákona. Účastníkem je tedy žadatel o povolení, dále obec v případě, že v jejím obvodu může dojít k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí, dále správce vodního toku v případech, kdy se řízení vodního toku dotýká eventuelně správce povodí.

Také je v řízení o vydání povolení nakládání s vodami možná účast občanského sdružení, jehož cílem je ochrana životního prostředí a v souladu s ust. § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky také další osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Správní řád je postaven na materiálním pojetí účastenství, tzn. z pohledu přímého dotčení jeho práv. Určující je přitom charakter stavby, tj. zda povolovaná stavba může být způsobila vyvolat faktické dotčení vlastníka sousední nemovitosti. V posuzované věci tedy v řízení o povolení stavby vodních děl není účelem stavebního řízení poskytnout vlastníkově sousedního pozemku ochranu hypotetického stavebního výhledu, když z řízení vyplývá, že na pozemku žalobce není žádná stavba ani vodní dílo a jedná se o zcela nezastavěný pozemek. Proto byl podle žalovaného učiněn správný závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce jako vlastník sousedního pozemku nemůže být přímo dotčen předmětným rozhodnutím na svých právech, jestliže se na jeho pozemku nenachází žádné vodní dílo. Nebyl tak důvod žalobce mezi účastníky řízení o nakládání s vodami zařadit. Žalovaný podotkl, že povrchové ani podzemní vody nejsou předmětem vlastnictví a nejsou součástí ani příslušenstvím pozemku, takže vlastník sousedního pozemku nemůže být účastníkem řízení o povolení k nakládání s vodami, v němž se pouze povoluje množství podzemní vody, které může žadatel vyčerpat při snižování hladiny podzemní vody nutné pro založení staveb a množství povrchových vod, které bude ze svého pozemku a staveb odvádět dešťovou kanalizací mimo pozemek stavebníka i mimo pozemek žalobce. Rozhodující pro posouzení účastenství v řízení byla skutečnost, že žalobce na svém pozemku žádné vybudované vodní dílo nemá a nesvědčí mu ani povolení k nakládání s vodami. Jeho práva proto nemohou být dotčena a nepřísluší mu postavení účastníka ve vodoprávním řízení o vydání povolení k nakládání s vodami. V průběhu řízení bylo dotčení pozemku žalobce nakládáním s vodami vyloučeno hydrogeologickým vyjádřením Ing. D.B. a Ing. H. B. ze dne 18.3.2013. Dotčení práv žalobce při nakládání s podzemními vodami pak byla vyloučena hydrogeologickým posudkem Ing. P. P. z května 2013. Proto žalovaný odvolání žalobce proti výrokům II – V napadeného rozhodnutí jako nepřípustné zamítl a námitkami se dále směřujícími do těchto výroků se dále nezabýval. K žalobcem namítanému porušení ust. § 9 odst. 5 vodního zákona žalovaný odkázal na důvodovou zprávu obsaženou k zákonu č. 150/2002 Sb., jímž byla vydána novela, kterou bylo předmětné ustanovení do vodního zákona vloženo a dále na „Vodní zákon s podrobným komentářem po velké novele stavebního zákona k 1.1.2013“ autorů Z. Horáčka, M. Krále, Z. Strnada a V. Vytečkové, podle kterého má ust. § 9 odst. 5 věty za středníkem vodního zákona význam především v případě rozhodování krajských úřadů jako orgánů I. stupně ve věcech, kde působnost ústředních vodoprávních úřadů je stanovena jak pro ministerstvo zemědělství, tak pro ministerstvo životního prostředí. Právě pro tyto případy je stanoven postup odvolacího řízení. Dále poukázal na metodické vedení ústředních vodoprávních úřadů – např. sdělení ministerstva zemědělství ve věci nezahájení přezkumu řízení žalovaného, a to rozhodnutí ze dne 6.1.2014 č.j. 80144/2013-MZE-15111, podle kterého pokud by v případě, kdy o odvoláních rozhoduje jeden příslušný orgán, bylo postupováno podle ust. § 9 odst. 5 část věty za středníkem vodního zákona, bylo by to v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení a dodržení takového postupu by nepřineslo jiný závěr než při rozhodování společném. Také nebyl v posuzované věci zvoleným postupem porušen záměr zákonodárce o současném nabytí právní moci, rozhodnutí o nakládání s vodami i rozhodnutí o stavebním povolení.

K bodu 6 žaloby žalovaný poukázal na ust. §§ 17 a 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, v platném znění (dále jen zákon č. 300/2008 Sb.), podle kterého správní orgány mezi sebou komunikují zejména prostřednictvím datových zpráv. Ust. § 17 správního řádu výslovně předpokládá, že součástí spisu mohou být vedle písemných vyhotovení rozhodnutí i jiné písemnosti a není tak vyloučeno, že obsahem spisu se mohou stát např. i pracovní e-maily, vnitřní korespondence mezi jednotlivými odbory atp. Povinnost podpisu oprávněné úřední osoby a otisk úředního razítka stanoví zákon především pro písemná vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 správního řádu). Nedostatky v písemnostech založených ve spise neshledalo ani ministerstvo zemědělství na základě podnětu k přezkumu (viz již shora uvedené sdělení ze dne 6.1.2014 č.j. 80144/2013-MZE-15111). Žalobce popisovanými skutečnostmi nemohl být zkrácen na svých právech.

K žalobnímu bodu 7 žalovaný uvedl, že citovanou částí rozhodnutí chtěl pouze poukázat na to, že veškeré snahy a pokusy správních orgánů o smírné odstranění rozporů, které bránily řádnému projednání a rozhodnutí ve věci (§ 5 správního řádu), byly marné. Žalovaný odmítá nařčení z podjatosti, jakož i námitku, že porušil základní zásady činnosti správních orgánů. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V replice ze dne 4.3.2014 se žalobce vyjádřil k jednotlivým bodům vyjádření žalovaného a setrval na své žalobní argumentaci.

Podáním ze dne 21.8.2014 žalobce učinil opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě dle ust. § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s.ř.s.) a alternativně také učinil opakovaný návrh na předběžné opatření ve smyslu ust. § 38 odst. 1 s.ř.s.

V podání ze dne 4.9.2014 žalobce poukázal na skutečnost, že rozhodnutím žalovaného ze dne 21.8.2014 č.j. KUOK 76491/2014 bylo zrušeno prvoinstanční územní rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 13.7.2011 č.j. SMOI/ÚSO/77/312/2011/Ob o umístění stavby „Rozšíření distribučního centra Kaufland v ulici Přerovská – Olomouc (V. etapa) ve městě Olomouci“. Žalobce se domnívá, že na základě této právní skutečnosti je platnost napadeného rozhodnutí nadále neudržitelná, neboť pro stavby není vydáno žádné územní rozhodnutí a v takovém případě stavební povolení zákon nepřipouští.

Osoba zúčastněná na řízení se podáním ze dne 7.10.2014 vyjádřila k podané žalobě v zásadě stejným způsobem jako žalovaný ve svém vyjádření.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že oznámením ze dne 18.2.2013 bylo zahájeno vodoprávní řízení bez místního šetření a ústního jednání, a to o povolení stavby „Rozšíření distribučního centra Kaufland Olomouc V. etapa – vodní díla a nakládání s vodami“ a dále o nakládání s vodami podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) bod 3, bod 5 a ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 2. Žalobce podal ve stanovené lhůtě podáním ze dne 1.3.2013 námitky do vodoprávního řízení a do řízení o povolení s nakládání s vodami. Po následném přerušení řízení za účelem doplnění podkladů k vydání rozhodnutí ze strany stavebníka bylo v řízení pokračováno na základě vyrozumění ze dne 13.5.2013. Další námitky a vyjádření do obou řízení podal žalobce podáním ze dne 10.4.2013. Podáním ze dne 24.5.2013 žalobce podal další doplnění vyjádření a námitek k doplněným podkladům a ke způsobu jejich zjištění do obou druhů řízení. Správní orgán I. stupně vydal dne 2.7.2013 pod č.j. SMOI/ŽP/55/10/2013/Hu prvostupňové rozhodnutí, jímž rozhodl v bodě I, že se vydává stavební povolení k provedení stavby vodního díla „Rozšíření distribučního centra Kaufland Olomouc V. etapa – vodní díla“, přičemž tato vodní díla obsahují stavbu dešťové kanalizace, splaškové kanalizace, která zahrnuje stokovou síť, před- čistící zařízení čerpací stanice a retenční nádrž. Výrokem II povolil správní orgán nakládání s podzemními vodami podle § 8 odst. 1 písm. b) bod 3 vodního zákona k čerpání podzemních vod za účelem snižování jejich hladiny v rámci realizace stavby, výrokem III povolil nakládání s povrchovými vodami podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 5 vodního zákona – k jinému nakládání s povrchovými vodami – k vsakování dešťových vod ze střechy a z objízdne komunikace skladu do mělké zvodně pro stavbu, v bodě IV výroku pak povolil nakládání s povrchovými vodami podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) bod 5 vodního zákona – k jinému nakládání s povrchovými vodami – vypouštění maximálně 120 l/s dešťových vod ze stavby a ve výroku V povolil nakládání s povrchovými vodami podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) bod 2 vodního zákona – jejich akumulaci v retenční nádrži a vsakovacím zařízení o celkové kapacitě 516,6 m³ v rámci stavby. U každého z označených výroků je jako účastník řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu uvedena osoba zúčastněná na řízení jako stavebník. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou na čl. 24-30 vypořádány námitky žalobce podané dne 1.3.2013, na čl. 30-35 jsou vypořádány všechny námitky žalobce podané dne 10.4.2013 a na čl. 35-42 jsou vypořádány rovněž všechny námitky podané dne 24.5.2013. Otázce účastenství se správní orgán I. stupně věnoval na str. 22 svého rozhodnutí, kde nejprve vymezil okruh účastníků při vydání stavebního povolení, mezi něž zahrnul i žalobce jako vlastníka sousedního pozemku a dále vymezil okruh účastníků řízení v případě vydání povolení k nakládání s vodami, kde s odkazem na ust. § 115 vodního zákona označil za účastníky stavebníka, obec – Statutární město Olomouc a v případě nakládání s povrchovými vodami vypouštěním dešťových vod do toku Státní pozemkový úřad České republiky. Po takto vymezeném okruhu účastníků přešel správní orgán na vypořádání jednotlivých námitek žalobce tak, jak bylo uvedeno shora. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž opět systematicky dle data podání svých námitek vyjádřil nesouhlas s jejich vypořádáním správním orgánem I. stupně. O tomto odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, a to tak, že námitky směřující do výroku I prvostupňového rozhodnutí byly zamítnuty a prvostupňové rozhodnutí bylo v této části potvrzeno a námitky směřující proti výrokům II – V napadeného prvostupňového

rozhodnutí byly zamítnuty jako nepřípustné podle ust. § 90 odst. 1 správního řádu. K otázce účastenství žalobce v řízení žalovaný pouze uvedl na str. 9 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí, že správní orgán I. stupně přiznal žalobci práva účastníka řízení toliko ve věci stavebního řízení, a to, že se zabýval jeho námitkami směřujícími i do povolení k nakládání s vodami, je nad rámec jeho povinností a avšak nikoliv nezákonné. Dále zmínil, že znehodnocení pozemku žalobce vlivem stavby vodních děl bylo již řešeno v rámci územního řízení, kde bylo o této námitce také rozhodnuto. Dle ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, nepřihlíží.

Podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

Podle ust. § 27 odst. 3 správního řádu účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.

Podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

Podle ust. § 9 odst. 5 vodního zákona povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení, pokud se nejedná o vodní dílo již existující nebo povolené. V případě vydávání povolení k nakládání s vodami současně s povolením k provedení vodního díla se výroky těchto povolení vzájemně podmiňují; pokud by byla odvoláním napadena obě tato rozhodnutí, provede se nejdříve odvolací řízení o odvolání proti povolení k nakládání s vodami, přičemž odvolací řízení, jehož předmětem je stavební povolení k provedení vodního díla, se přerušuje do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí odvolacího správního orgánu vydané v řízení o odvolání proti povolení k nakládání s vodami.

Krajský soud se primárně zabýval námitkou žalobce vztahující se k odmítnutí jeho účastenství v řízení o povolení k nakládání s vodami. Žalobce v tomto směru namítal jednak nesprávný procesní postup správních orgánů obou stupňů, když o tom, zda je žalobce účastníkem řízení o povolení k nakládání s vodami, žádný ze správních orgánů nerozhodl. Dále v této souvislosti namítl porušení ust. § 9 odst. 5 vodního zákona, když podle něj mělo

být postupováno podle věty druhé, části za středníkem tohoto zákonného ustanovení. K první části tohoto žalobního bodu uvádí krajský soud následující. Obsahem správního spisu má soud za prokázané, že v daném řízení bylo od počátku správním orgánem důsledně uváděno, že předmětem řízení je stavební povolení a povolení o nakládání s vodami (viz oznámení o zahájení vodoprávního řízení ze dne 18.2.2013). Žalobce v průběhu správního řízení podal námitky celkem třemi podáními, a to ze dne 1.3.2013, ze dne 10.4.2013 a ze dne 24.5.2013. Všechna tato podání žalobce označil jako námitky do vodoprávního řízení a do řízení o povolení nakládání s vodami. Žalobci lze přisvědčit, že dle obsahu správního spisu nebyla otázka jeho účastenství nikdy předmětem samostatného rozhodnutí ve smyslu ust. § 28 odst. 1 správního řádu. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán vymezil okruh účastníků řízení o stavebním povolení na str. 22 a uvedl mezi nimi i žalobce jako vlastníka sousedního pozemku. Pokud jde o řízení ve věci vydání povolení k nakládání s vodami, správní orgán označil subjekty, které považuje za účastníky, tj. okruh účastníků vymezil toliko pozitivně. Nevyslovil, že žalobce účastníkem tohoto řízení není, ani se nezabýval důvody, pro které jím být nemá. Poté, co takto vymezil okruh účastníků, přistoupil správní orgán k vypořádání jednotlivých námitek žalobce, a to jak námitek směřujících proti řízení o povolení stavby, tak námitek směřujících proti povolení k nakládání s vodami, přičemž žalobce označoval za účastníka řízení. Na základě uvedeného má krajský soud za to, že prvostupňové rozhodnutí vyznívá ohledně účastenství žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami nejednoznačně a nesrozumitelně, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Správní orgán I. stupně se pregnantně k otázce účastenství žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami nevyjádřil, ani nezaujal jednoznačně negativní postoj, jestliže se s námitkami žalobce směřujícími do tohoto řízení vypořádal. Důsledkem toho je, že žalobce v podaném odvolání nebrojil proti své neúčasti v tomto řízení, neboť měl za to, že má postavení účastníka, když byl v textu rozhodnutí správním orgánem I. stupně jako účastník řízení označován a veškeré jeho námitky byly v odůvodnění rozhodnutí vypořádány. Měl-li správní orgán jiný názor na okruh účastníků než žalobce, byly dány procesní důvody pro postup podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu. Správní orgán však zůstal v tomto ohledu nečinný. K nápravě nedošlo ani v řízení odvolacím, když žalovaný k otázce účastenství žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami pouze na str. 9 v posledním odstavci uvedl, že žalobci nebylo účastenství v tomto řízení správním orgánem I. stupně přiznáno, a to, že se prvostupňový orgán zabýval jeho námitkami směřujícími i do tohoto řízení, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Tedy i v případě napadeného rozhodnutí absentuje jakákoliv úvaha správního orgánu o otázce účastenství žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami, resp. nejsou uvedeny žádné právní důvody, na jejichž základě má žalovaný za to, že žalobci v tomto řízení postavení účastníka nepřísluší. K důvodům, které poměrně obšírně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, nelze přihlížet, neboť taková argumentace není součástí napadeného rozhodnutí. Proto i rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu zcela nepřezkoumatelné.

V druhé části tohoto žalobního bodu namítl žalobce porušení ust. § 9 odst. 5 vodního zákona, když z jeho věty druhé, části za středníkem dovodil, že žalovaný postupoval procesně nesprávně, neboť měl nejprve pravomocně rozhodnout o žalobcově účastenství v řízení o povolení k nakládání s vodami a teprve poté měl rozhodovat o odvolání proti stavebnímu povolení. Tuto část žalobního bodu krajský soud důvodnou neshledal, když má za to, že označená právní úprava je cíleně zaměřena na specifické situace, kdy jsou vydána

současně dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami a stavební rozhodnutí, ovšem každé jiným správním orgánem. Tuto právní úpravu nelze vztáhnout na situaci, kdy rozhodnutí v obou takových řízeních jsou vydána jedním správním orgánem, resp. jde o jediné rozhodnutí, které má odpovídající počet výroků. Lze proto souhlasit s žalovaným, že označená právní úprava bude dopadat např. na situace, kdy je každé z rozhodnutí vydáno jiným příslušným ústředním orgánem státní správy. Aplikace ust. § 9 odst. 5 vodního zákona v citované části v posuzované věci by byla nejen nehospodárná, ale také nelogická.

Ohledně **druhého žalobního bodu** obsahujícího námitky směřující proti stavebnímu povolení vycházel krajský soud primárně rovněž z ust. § 9 odst. 5 vodního zákona věty druhé před středníkem, která upravuje: „*V případě vydávání povolení k nakládání s vodami současně s povolením k provedení vodního díla se výroky těchto povolení vzájemně podmiňují...*“ Obsahem prvostupňového rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že povolení k nakládání s vodami vyjádřené ve výrocích II – V je textově i věcně navázáno na výrok I, jímž se povoluje provedení vodního díla. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak odpovídá citované právní úpravě. Jestliže je zákonem upraveno, že výroky těchto povolení se vzájemně podmiňují, nelze podle názoru krajského soudu za situace, kdy není přezkoumatelným způsobem vyřešena otázka účastenství žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami, posuzovat zákonnost povolení k provedení vodního díla. S ohledem na svou argumentaci uvedenou k žalobnímu bodu 1) (část první tohoto žalobního bodu) dospěl krajský soud k závěru, že posouzení důvodnosti žalobního bodu 2) soudem, by bylo předčasné a nelze vyloučit, že by soud takovým postupem zasáhl do kompetencí správních orgánů. Proto se touto částí žaloby nezabýval.

Třetí žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Žalobce blíže nespecifikoval listiny tvořící součást správního spisu, které nejsou podepsány žádnou úřední osobou, ani nejsou označeny úředními razítky a jeho tvrzení je více méně obecné povahy. Vypořádal-li se žalovaný s touto námitkou tak, že v ní nespatřuje porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se jedná o dokumenty sloužící vnitřní potřebě žalovaného, které nemusí mít vytýkané náležitosti, lze tuto argumentaci považovat za přiměřenou. Ust. § 17 odst. 1 správního řádu upravuje, že spis tvoří také „*další písemnosti, které se vztahují k dané věci*“, což mohou být písemnosti neformální obsahující např. elektronickou komunikaci mezi úředníky správního orgánu. Žalobcovo tvrzení, že mu bylo odňato právo se řádně seznámit s podklady rozhodnutí, je zcela hypotetického charakteru. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo, neboť žalobci byly předloženy podklady rozhodnutí a nebylo mu upřeno právo, aby se k nim vyjádřil.

V případě **čtvrtého žalobního bodu** krajský soud dává za pravdu žalobci, že citovaná část napadeného rozhodnutí obsahuje negativní hodnocení postupu žalobce jako účastníka řízení. Podobné hodnocení vystupování jakéhokoliv účastníka v řízení lze označit za minimálně nevhodné a nemající místo v odůvodnění správního rozhodnutí, a to nejen s ohledem na ust. § 68 správního řádu. Je žádoucí, aby správní orgány základní zásady

správního řízení (§ 4 odst. 1 a 4, § 7 odst. 1 správního řádu) dodržovaly v každé fázi správního řízení, meritorní rozhodnutí nevyjímaje. Vtělení citovaného textu do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakkoli je soudem odmítáno jako nevhodné, však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalobce jím ani nebyl nijak zkrácen na svých právech. Tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

K rozhodnutí žalovaného ze dne 21.8.2014 č.j. KUOK 76491/2014, jímž bylo zrušeno územní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13.7.2011 č.j. SMOI/ÚSO/77/312/2011/06 (podání žalobce ze dne 4.9.2014) krajský soud nepřihlédl, když s ohledem na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Na základě shora uvedeného krajský soud napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.) a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

S ohledem na vydání meritorního rozhodnutí již krajský soud nerozhodoval o opakovaném návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby, eventuálně o opakovaném návrhu na vydání předběžného opatření, neboť by to bylo nadbytečné.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.).

Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 23. října 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu